Šv. Pijaus X kunigų brolija

Lietuva

Aplinkraštis

Nr. 6

KOVAS – BALANDIS

2010

Turinys

Dažnai žmonės klausia kiek šis aplinkraštis kainuoja. Jis yra NEMOKAMAI, kadangi šv. Juozapas už jį moka. Bet šv. Juozapas visuomet ieško žmonių, kurie jam įvairiausiais būdais padėtų plėsti Jėzaus karalystę, ar per materialinę pagalbą, ar per religinės literatūros platinimą, ar per maldą ir kitus gerus darbus. Ar jis toliau galės tęsti savo iškilmingą darbą, priklauso nuo kiekvieno žmogaus atsiliepimo į jo kvietimą.

Mieli Tradicijos draugai!

Gavėnia yra laikas nusigręžti nuo nuodėmių ir mesti blogus įpročius. Be atgailos tai nebūtų įmanoma.

Nors išpažintis atleidžia nuodėmių kaltę, tačiau su atgaila reikia atitaisyti pažeistą teisingumą.

Atgailos vaisių yra įvairių: ji sumažina mūsų skaistyklos bausmę, stiprina per blogus įpročius susilpnėjusią valią, apšviečia nugalint ydų vergovę ir nupelno žemėje daug malonių bei atlygį danguje.

Jau Bažnyčios Tėvai pirmuose amžiuose siūlė tris pagrindinius atgailos darbus: maldą, pasninką ir išmaldą.

Ypač dabartiniame laike, kai viskas vyksta labai greitai, kai žmogus dėl informacijos daugumo ir pramogų beveik nebegali susikaupti, jam reikia pasitraukti nuo pasaulio triukšmo ir melstis. Maldoje jis randa atramos ir Dievas gali jį apšviesti, kad neklystų gyvenimo kelyje ir pasiektų amžiną tikslą. Labai patartina per gavėnią anksčiau atsikelti ir melstis apmąstant Kristaus gyvenimą ir kančias, prašant nuodėmių atleidimo ir gyvenimo patobulinimo, atitaisant savo nusikaltimus. Ypač vertinga dalyvauti šv. Mišių aukoje, kur Kristus aukojasi dėl mūsų nuodėmių.

Pasninkas reiškia maisto atsisakymą, bet platesne reikšme pasninku galime vadinti taip pat kovą prieš kiekvieną netvarkingą geidulį. Taip žmogus turėtų kovoti prieš blogus įpročius kaip, pavyzdžiui, rūkymas arba nesaikingas alkoholio vartojimas, taip pat prieš televizoriaus, kompiuterio, interneto vergoves ir t.t. Todėl Bažnyčia draudžia per gavėnią netinkamus pasilinksminimus ir šokius.

Su išmaldomis žmogus kovoja prieš netvarkingą norą turėti, pakeldamas savo širdį iki artimo meilės. Net visos geros pratybos būtų tuščios, jeigu žmogaus širdyje pasiliktų neapykanta, pavydas ir šaltumas artimui.

Mūsų sielos atsivertimas yra malonė. Jos prašydami mes turime su meile žvelgti į Kristų, kuris dėl mūsų kentėjo. Kristaus žvilgsnis nuolat atgręžtas į atgailaujantį žmogų, kad Jis jį prikeltų naujam gyvenimui iš jo senojo žmogaus mirties.

Jūsų Kristuje – Kun. Josef Persie

Savimeilė – didžiausia kliūtis tobulėti

Jėzus. Mano sūnau, jei nori viską turėti, viską atiduok ir nieko, ką turi, savu nelaikyk. Žinok, kad savimeilė tau kenkia daugiau, negu koks nors kitas pasaulio daiktas. Prie kiekvieno dalyko prisirišama tiek, kiek ir kokia meile jis pamilstamas. Jei tavo meilė bus gryna, paprasta ir tvarkinga, joks daiktas tavęs nepavergs. Netrokšk to, kas tau uždrausta, atsisakyk to, kas perdaug apsunkina tavo sielą ir jai atima laimę. Keista, kad neatsiduodi man iš visos širdies su visais savo norais ir troškimais. Kodėl vargsti nereikalingai liūdėdamas ir kankiniesi nereikalingais rūpesčiais? Atsiduok mano valiai, ir viskas bus gerai. Jei ieškai to ar kito, jei nori būti čia ar ten vien tik dėl to, kad save patenkintumei ir pagal savo įgeidžius gyventumei, tai niekada neturėsi ramybės, nes visur rasi ką nors, kas tau nepatiks arba kas tau pasipriešins. Tad ką padės daugelio žemiškų dalykų įsigijimas? Naudingiau bus jų nekęsti ir jų troškimą išrauti iš savo širdies. Nemanyk, kad šitas įspėjimas tik dėl pinigų ir turtų – tai galioja ir garbės vaikymuisi, tuščių pagyrimų troškimui ir visiems tiems dalykams, kurie pasibaigia su pasauliu. Jei neturima uolumo dvasios, visur bus nesaugu; ieškoma ramybė taip pat ilgai netvers, jei neturės tikros atramos, t. y. jei nebus atremta į mane. Pats gali pasikeisti, bet geresnis pasidaryti pats negali. Pirmoji proga tave suvilios, ir vėl pateksi į tą pačią vietą, iš kurios pabėgai, jeigu dar ne į blogesnę.

Malda širdies skaistumui ir išmінčiai išprašyti

Mokinys. Viešpatie, palaikyk mane Šv. Dvasios malone! Stiprink mano vidų savo dorybe, kad aš išvyčiau iš savo širdies visus kankinančius tuščius rūpesčius ir nepasiduočiau jokiam brangaus ar menko daikto troškimui, bet kad – vertindamas daiktus pagal tikrąją jų vertę – suprasčiau, jog jie nyksta, o kartu su jais ir aš pats. Juk nieko nėra amžino pasaulyje, viskas tuštybė ir dvasios vargas. Koks išmintingas žmogus, kuris taip mano! Viešpatie, duok man dangiškos išminties, kad aš išmokčiau Tavęs ieškoti ir Tave surasti, Tavimi gėrėtis ir Tave mylėti už visa labiau, o visa kita, pagal Tavo išminties nurodymus, vertinti tik tiek, kiek yra verta. Duok man nusimanymo protingai vengti pagyrimų ir kantrybės pakęsti tuos, kurie mane persekioja. Didelė išmintis yra nesijaudinti dėl kiekvieno papeikimo ir abejingai klausytis kiekvieno pagyrimo. Tik šitas kelias yra saugus ir tikras pažangos kelias.

(Kristaus sekimas, 3 knyga, 27 skyrius)

Apie nuodėmes[1]

I. Apie nuodėmes apskritai

Nuodėmes sąvoka.

Nuodėmė yra sąmoningai ir laisvai padarytas Dievo valiai priešingas veiksmas.

Sąmoningai padarytas – t. y., žmogui žinant savo veiksmą ir žinant, kad jis prieštarauja Dievo valiai arba yra nedoras. *Laisvai padarytas* — reiškia, kylantis ne iš būtinumo ir ne iš prievartos, kuriai viduje ir išoriškai priešinamasi, bet – iš nevaržomo paties žmogaus pasirinkimo; kitaip tariant, toks veiksmas, už kurį žmogus yra sąmoningai atsakingas. *Priešingas Dievo valiai* – tai reiškia priešingumą valiai, kurią Dievas yra apreiškęs žmonėms savo įstatymais, įsakymais ir sąžinės balsu. Žmogus gali dvejopai elgtis prieš Dievo valią: arba darydamas tai, ką Dievas draudžia, pvz., ištvirkaudamas, vogdamas ir pan., arba nedarydamas to, ką Dievas liepia, pvz., Dievo negarbindamas, šventų dienų nešvęsdamas ir t. t...

Kadangi nusidėdamas žmogus Dievo ar Bažnyčios įsakymų nevykdo, juos niekina, laužo, todėl nuodėmė ne kartą vadinama taip pat Dievo ar Bažnyčios įsakymų nevykdymu, jų niekinimu, laužymu.

Būdai nusidėti.

Nusidėti galima: mintimis, norais arba geismais, žodžiais, darbais ir apsileidimu.

Mintimis ir norais arba geismais padaromosios nuodėmės yra vadinamos vidinėmis, o žodžiais ir darbais – išorinėmis.

Nuodėmių skirstymas

Nuodėmės skirstomos:

a) kilmės atžvilgiu – į gimtąją ir į mūsų padaromąsias;

Gimtoji yra ta, kurią visi žmonės gauna paveldėjimu iš pirmojo tėvo Adomo. Su ja mes tik gimstame, bet padaryti jos negalime.

b) nedorumo atžvilgiu – į nežinojimo, silpnybių ir piktumo nuodėmes.

---

[1] Ištrauka iš „Dievas ir žmogus“, Prel. Dr. F. Barkus, Roma 1950

Nežinojimo nuodėmės yra tos, kurios eina iš nugalimo, t. y., iš nusikalstamo nežinojimo. Silpnybių, – kurios kyla iš negerų polinkių, ydų ar aistrų nevaldymo. Piktumo, – kurių priežastis yra valia, stipriai palinkusi į pikta. Piktumo nuodėmės yra labiau nedoresnės už tokias pat nežinojimo ar silpnybių nuodėmes.

c) didumo atžvilgiu – į dideles arba sunkias ir į mažas arba lengvas.

Didelė arba sunki yra ta nuodėmė, kuri visiškai nutraukia mūsų antgamtinius ryšius su Dievu, pašalina iš mūsų sielos pašvenčiamąją malonę ir nupelno mums amžiną pasmerkimą pragaran. Kadangi pašvenčiamoji malonė yra tikra mūsų sielos antgamtinė gyvybė, tad didelė arba sunki nuodėmė, ją pašalindama, nužudo mūsų sielą antgamtiniu atžvilgiu. Todėl visiškai pagrįstai ir teisingai ji vadinama mirtina nuodėme. Mažoji arba lengvoji nuodėmė mūsų antgamtinio ryšio su Dievu nenutraukia, bet tik susilpnina Dievo meilę mūsų širdyje ir nupelno mums laikinų bausmių šiame pasaulyje bei skaistykloje.

II Apie sunkiąją nuodėmę

Sąlygos, kad nuodėmė būtų sunki

Kad nuodėmė būtų sunki, reikia, kad Dievo valiai būtų nusikalsta svarbiame dalyke, turint pilną proto supratimą ir pilną valios sutikimą.

Šios trys sąlygos turi būti visos kartu vienu metu. Jei kurios nors iš jų trūksta, nuodėmė nėra sunki.

Svarbus dalykas

Koks dalykas yra svarbus, parodo mums:

a) Šv. Raštas:

Jei šv. Rašte apie nuodėmes kalbama, kad jos pasibjaurėtinai šlykščios, pašalina iš dangaus karalystės, yra vertos mirties, amžino pasmerkimo, tai aišku, kad, darant jas, nusikalstama Dievo valiai svarbiame dalyke. Pvz., šv. Pauliaus laiškuose skaitome: „Argi nežinote, kad neteisieji nepaveldės Dievo karalystės? Neklyskite! Nei ištvirkėliai, nei stabmeldžiai, nei svetimautojai, nei iškrypėliai, nei vagys, nei gobšai, nei girtuokliai, nei keikūnai, nei

plėšikai nepaveldės Dievo karalystės" (1 Kor 6, 9 – 10). „Kūno darbai gerai žinomi – tai ištvirkavimas, netyrumas, gašlavimas, stabmeldystė, burtininkavimas, priešiškumas, nesantaika, pavyduliavimas, piktumai, vaidai, nesutarimai, susiskaldymai, pavydai, girtavimai, apsirijimai ir panašūs dalykai. Aš jus įspėju, kaip jau esu įspėjęs, jog tie, kurie taip daro, nepaveldės Dievo karalystės" (Gal 5, 19 – 21).

b) Bažnyčios mokslas:

Jis išreikštas popiežių ir visuotinių Bažnyčios susirinkimų nutarimuose, religijos žinovų raštuose, dorovės mokslo vadovėliuose, jį nuolat girdime vyskupų ir kunigų skelbiamą sakyklose, mokyklose ir klausyklose. Jo atidžiai klausydami, nesunkiai galime pažinti, kuris dalykas yra svarbus, kuris ne.

c) Mūsų protas:

Būtent jis pasako, kad nusidedama svarbiu dalyku, kai padaromas toks veiksmas, kuriuo labai paniekinamas Dievas, pvz., tikėjimo išsižadėjimas, melagingas liudijimas, Dievo neapykanta, arba didelė skriauda artimui ar sau pačiam, pvz., nužudomas nekaltas žmogus, pavagiamas vertingas daiktas, paleistuvavimas, ištvirkavimas su kitais ar su savimi, savižudybė ir pan.

Pilnas proto supratimas

Kad nuodėmė būtų sunki, reikia, kad prieš pat darant ar bedarant veiksmą, proto supratimas būtų pilnas, toks, kokį turi normaliai išsivysčiusio proto žmogus, būdamas neapsnūdęs, neapsvaigęs, neišsiblaškęs, su reikiamu dėmesiu atsižvelgdamas į dalyką ir žinodamas, kad jis yra svarbus.

Todėl suprantama, jog asmenys, kurie neturi pakankamai išsivysčiusio proto, ar yra apsnūdę, apsvaigę, daugiau ar mažiau išsiblaškę, ar nežino, kad dalykas yra svarbus, sunkiai nenusideda, nors ir nusikalsta Dievo valiai svarbiame dalyke.

Tačiau nereikia, kad žmogus, prieš atlikdamas veiksmą, ilgai apie jį galvotų ir svarstytų jo dorovinę vertę, – pakanka, jei tik vienu akimirksniu aiškiai visa tai suvokia, supranta.

Pilnas valios sutikimas

Kad nuodėmė būtų sunki, reikia taip pat pilno valios sutikimo – tokio, koks kyla iš pilno proto supratimo ir nėra aistros, baimės, įpročio ar kokios nors kitos priežasties įtakotas.

Kylant abejonei, ar valia buvo pilnai sutikusi, ar ne, galima sakyti, kad tuomet pilno sutikimo nebuvo:

a) jei kas apskritai bjaurisi nuodėme ir yra nusistatęs verčiau numirti, negu sunkiai nusidėti;

b) jei kas lengvai galėjo išoriniu būdu padaryti nuodėmę, bet to nepadarė;

c) jei kas yra jautrios, o ypač, bailios sąžinės.

Sunkiosios nuodėmės nedorumas

Sunkioji nuodėmė yra didžiausia piktadarystė, nes ja žmogus neapsakomai paniekina Dievą, Jėzų Kristų ir padaro sau pačiam begalinę žalą.

a) *Neapsakomai paniekina Dievą,* nes sunkiai nusidėdamas, žmogus savo norus, įgeidžius pastato aukščiau už švč. Dievo valią; trumpalaikį, menkavertį malonumą labiau įvertina negu amžinąjį ir beribį Gėrį. Tuo jis padaro begalinį neteisingumą ir parodo šlykščiausią nedėkingumą. Neteisingumą, – kadangi elgiasi priešingai esminei dalykų santvarkai; nedėkingumą, – kadangi nusigręžia nuo didžiausio savo Geradario ir Jį skaudžiausiai įžeidžia, siekdamas visais atžvilgiais niekingo savęs patenkinimo.

b) *Neapsakomai paniekina Jėzų Kristų.* Juk sunkioji nuodėmė buvo be galo skaudžios ir žiaurios Išganytojo kančios ir mirties priežastis. Tad kas sunkiai nusideda, tas Viešpaties Jėzaus kančią ir mirtį tarsi vėl atnaujina kaip tai pažymi šv. Paulius, apie nusidėjėlius sakydamas: „nes jie sau kryžiuoja Dievo Sūnų ir išstato Jį paniekai" (Žyd 6, 6). Be to, per Krikštą žmogus padaro su Viešpačiu Jėzumi ypatingą sandorą, o sunkiai nusidėdamas, ją sulaužo, – tuomet jis yra atsiskyręs nuo savo Išganytojo, Jo išdavikas. Dėl tos priežasties krikščionių nuodėmės yra sunkesnės, negu tos pačios nekrikštytųjų.

c) *Padaro sau pačiam begalinę žalą,* kadangi, sunkiai nusidėdamas, žmogus pats save antgamtiniu atžvilgiu nužudo, visiškai nukrypsta nuo savo galutinio tikslo ir patenka į baisiausią, kokia tik gali būti, vergiją – piktosios dvasios vergiją. Tiesa, kol

gyvena šiame pasaulyje, žmogus viso to blogio nejaučia, bet, jeigu jis be atgailos numiršta, tas blogis prislegia jį visiems amžių amžiams, be mažiausios vilties kada nors iš jo išsivaduoti.

Sunkiosios nuodėmės pasekmės

Sunkiosios nuodėmės pasekmės yra gana gausios ir neapsakomai skaudžios būtent, sunkiai nusidėdamas žmogus:

a) netenka pašvenčiamosios malonės ir visų su ja susijusių antgamtinių Dievo dovanų;

b) visiškai nukrypsta nuo savo galutinio tikslo – amžinos laimės Dieve;

c) patenka į *kaltės* būklę;
Iš mylimo Dievo vaiko, dangaus karalystės paveldėtojo, jis pavirsta Dievo priešu, amžino pasmerkimo vertu nusikaltėliu.
Mat, nusidėdamas žmogus, nusikalsta Dievui ir tiek laiko esti taip nusikaltęs, kol padaro atgailą už savo nuodėmę. Tasai buvimas nusikaltusiu ir yra vadinamas kaltės būkle (nuodėmės stoviu). Kol žmogus gyvena šiame pasaulyje, tol jo galioje yra iš tos būklės išsivaduoti, bet, kai peržengia į amžinybę, jau nebėra išsivadavimo.

d) patenka į *bausmės* būklę;
Patekdamas į kaltės būklę, žmogus tuo pačiu patenka ir į bausmės būklę, nes teisingumas reikalauja, kad už kaltę – nuodėmę – būtų atitinkamai nubausta. Dievas skiria dvejopą bausmę už sunkiąją nuodėmę: laikiną ir amžiną. Laikinoji bausmė pasireiškia sąžinės priekaištais, kuriuos patiria nusidėjėlis, ir visokiais kitais kentėjimais, kokių tenka turėti šiame pasaulyje ar skaistykloje, jeigu jis miršta, padaręs atgailą, bet dar neatlikęs laikinosios bausmės. Bet jeigu jis be atgailos miršta, tuomet laikinoji bausmė susijungia su amžinąja. Amžinoji bausmė yra dvejopa: pasmerkimo ir jausmų bausmė. Pasmerkimo bausmė skirta už tai, kad, nusidėdamas žmogus, paniekino Dievą, o jausmų, – kad ieškojo sau malonumų.

e) netenka visų iki tol įsigytųjų nuopelnų;

f) negali įsigyti naujų teisingumo nuopelnų;

g) tampa nevertas gauti įvairių veikiančiųjų Dievo malonių.

Taigi, sunkioji nuodėmė ir nužudo žmogų antgamtiniu atžvilgiu, ir jį visiškai apiplėšia, ir užtraukia jam baisiausią, kokia tik begali būti, bausmę. Ne be reikalo Viešpats Jėzus, įspėdamas, kaip turime saugotis sunkiosios nuodėmės, yra pasakęs: „Jeigu tavo dešinioji akis skatina tave nusidėti, išlupk ją ir mesk šalin. Verčiau tau netekti vieno nario, negu kad visas kūnas būtų įmestas į pragarą. Ir jeigu tavo dešinioji ranka gundo tave nusidėti, nukirsk ją ir mesk šalin. Verčiau tau netekti vieno nario, negu kad visas kūnas patektų į pragarą“ (Mt 5, 29 – 30). O šv. Dvasios įkvėptas išminčius sako: „Bėk nuo nuodėmės kaip nuo gyvatės” (Sir 21, 2).

III Apie lengvąją nuodėmę

Sąvoka

Nuodėmė yra lengva tuomet, kai Dievo valiai nusikalstama nesvarbiame dalyke, arba, kai nusikalstama svarbiame dalyke, bet neturint pilno proto supratimo ar pilno valios sutikimo.

Suprantama, jeigu visiškai trūksta proto supratimo ar valios sutikimo, nuodėmės iš viso nėra, nors ir padaromas veiksmas, priešingas Dievo valiai.

Lengvųjų nuodėmių buvimas

Kad ne visos nuodėmės yra sunkios, aiškiai rodo:

a) šv. Raštas:

Būtent jame vienos nuodėmės lyginamos su mažais, smulkiais daiktais, pvz., su uodu, krislu, o kitos – su dideliais, stambiais, pvz., su kupranugariu, rąstu (plg. Mt 23, 24; Lk 6, 41). Be to, apie vienas nuodėmes sakoma, kad jos atskiria nuo dangaus karalystės (plg. 1 Kor 6, 9 ir kt.), o apie kitas, – kad jų padaro ir teisieji, neprarasdami teisumo (plg. Sir 7, 21; 1 Jn 1, 8 ir t. t....).

b) mūsų protas:

Juk savaime aišku, jog vienas dalykas yra pavogti menkavertį daiktą, o visai kas kita – vertingą; vienas dalykas yra šiek tiek nepagarbiai išsireikšti apie žmogų, o visai kas kita – jį užmušti ir t.t... Todėl ir šv. Augustinas sako: „Kas gi gali būti kvailesnio ir beprotiškesnio, kaip kad tvirtinti, jog lygiai nusidėjo tiek tas, kas kiek

nesaikingai juokavo, tiek tas, kas tyčia padegė namą ?“ (plg. Ep. 104, c. 4, n. 130).

c) nuolatinis Bažnyčios mokslas:

Bažnyčia nuo pat savo gyvavimo pradžios skelbė, kad ne visos nuodėmės yra lygios, bet kad šalia sunkiųjų taip pat yra ir lengvų. Kiekvieną kartą, kai tik atsirasdavo drįstančiųjų šią tiesą neigti, ji juos griežtai pasmerkdavo. Taip ji padarė 5-jame šimtmetyje su pelagijonais, 15-jame šimtmetyje – su Wiklifu, 16-jame – su Liuteriu ir Kalvinu, 18-jame – su Bajumi.

Lengvosios nuodėmės pasekmės

Nors lengvosios nuodėmės pasekmės nėra tokios pragaištingos, kaip sunkiosios, tačiau ir iš jos kyla labai daug blogio. Visų pirma pažymėtina, kad ji neatima ir nesumažina pašvenčiamosios malonės. Vadinasi, ji nenutraukia antgamtinių žmogaus ryšių su Dievu ir neatitraukia jo nuo galutinio tikslo. Tačiau:

a) susilpnina žmogaus širdyje Dievo meilę;

Kas dažnai lengvai nusideda, to širdyje Dievo meilė ilgainiui labai atvėsta, ir tas pasidaro vos ne vos drungnas. O tokiais bodisi Dievas, apie tai Viešpats aiškiai pasakė: „Žinau tavo darbus, jog nesi nei šaltas, nei karštas. O, kad būtum arba šaltas, arba karštas! Bet kadangi esi drungnas ir nei karštas, nei šaltas, Aš išspjausiu tave iš savo burnos“ (Apr. 3, 15 – 16).

b) užtraukia kaltės ir bausmės būklę;

Nors padarydamas ir lengvą nuodėmę, žmogus vis tiek Dievui nusikalsta, o teisingumas reikalauja atitinkamos bausmės už kaltę. Bausmė už mažąją nuodėmę yra tik laikina. Ją tenka atlikti šiame pasaulyje arba skaistykloje, nebent ji būtų atlaidais ar kitais gerais darbais panaikinta.

c) pamažu veda į sunkią nuodėmę.

Tačiau ne ta prasme tarsi daugelis lengvųjų nuodėmių sudarytų vieną sunkią, bet ta, kad, kas yra įpratęs būti Dievui neištikimas mažuose dalykuose, tam sunku išsilaikyti nenusikaltusiam ir dideliuose. Ne be reikalo išminčius pažymi: „Kas niekais laiko mažus dalykus, palengva pražus“ (Sir 19, 1). O Viešpats Jėzus sako: „Kas ištikimas mažmožiuose, tas ištikimas ir didžiuose dalykuose, o kas nesąžiningas mažmožiuose, tas nesąžiningas ir dideliuose

dalykuose" (Lk 16, 10). Ir iš tiesų pats gyvenimas rodo, kad didžiausių nedorybių pradžia dažniausiai esti maža.

Dvi pastabos:

Prie to, kas kalbėta apie sunkiąją ir lengvąją nuodėmes, reikia pridėti šias dvi pastabas:

a) yra atvejų, kai labai nedoras veiksmas yra tik maža nuodėmė. Taip atsitinka, būtent:

- kai tokį veiksmą darant, neturima pilno proto supratimo ar pilno valios sutikimo;
- kai esama klaidingai įsitikinusiam, jog tai anaiptol ne sunki, bet tik lengva nuodėmė.

b) yra taip pat atvejų, kai mažai nedoras veiksmas yra sunki nuodėmė. Būtent:

- kai esama klaidingai įsitikinusiam, jog tai sunki nuodėmė, pvz., kas pavagia menkavertį daiktą manydamas, jog tuo sunkiai nusideda, tas iš tikro sunkiai ir nusideda;
- kai mažai nuodėmingu veiksmu padaromas didelis papiktinimas, pvz., keikiamasi prie mažų vaikų;
- kai, darant mažą nuodėmę, tyčia, sąmoningai norima labai paniekinti įstatymą ar jo leidėją, pvz., jei kas dėl paniekos Bažnyčiai valgytų penktadienį truputį mėsos;
- kai bendromis jėgomis padaroma didelė skriauda artimui, nors individualiai kiekvienas bendradarbis ir nedaug tos skriaudos padarytų, bet vis tiek yra sunkus nusidėjimas. Pvz., jeigu kelios dešimtys asmenų susitarę apvogtų svetimą sodą, tuomet, nors kiekvienam iš jų ir ne po daug tektų pavogtųjų vaisių, tačiau kiekvienas jų sunkiai nusidėtų.

Ekumenizmas[1]

43. Ką reiškia sąvoka „ekumenizmas“?

Ekumenizmu vadinamas XIX amžiuje nekatalikiškuose sluoksniuose kilęs judėjimas, kuris siekia skirtingų krikščioniškų konfesijų suartėjimo ir bendradarbiavimo. Šio judėjimo dėka 1948 metais buvo įkurta Pasaulinė bažnyčių taryba. Ši taryba save laiko „bažnyčių, pripažįstančių Kristų kaip Dievą ir Atpirkėją, bendrija“[2]. Tačiau atskiros religinės bendruomenės – tarybos narės – išlieka nepriklausomos. Taryba jų nevaldo, jos pačios sprendžia, ar reikia ir kiek reikia paklusti Tarybos sprendimams. Taip pat nebūtina, kad atskiri nariai kitas bendruomenes pripažintų kaip tikras bažnyčias.

Tuo pačiu metu buvo siekiama užmegzti dialogą bei suartėti ir su nekrikščioniškomis religijomis.

Pradžioje Katalikų Bažnyčia aiškiai laikėsi atokiai nuo ekumeninio sąjūdžio. Tik Vatikano II Susirinkime ekumenizmui buvo oficialiai atidaryti vartai į Bažnyčią. Susirinkimas jam paskyrė atskirą dekretą, būtent Unitatis redintegratio. Dekretas *Nostra aetate* buvo skirtas Bažnyčios santykiui su nekrikščioniškomis religijomis.

Tikroji katalikiška laikysena ekumenizmo atžvilgiu atsispindi popiežiaus Pijaus XI 1928 m. enciklikoje *Mortalium animos:* „Suprasdami faktą, jog tėra labai nedaug žmonių, neturinčių jokio religinio jausmo, jie (t. y. ekumenizmo gynėjai. – aut. past.), nepaisydami įvairių tautų religinių pažiūrų skirtumų, viliasi be jokių *sunkumų pasiekti brolišką sutarimą, išpažįstant tam tikras tiesas,* sudarančias religinio gyvenimo pagrindą. Šiuo tikslu jie gausiems klausytojams rengia įvairias konferencijas, susirinkimus ir paskaitas, kuriuose kviečia pasisakyti visiems be jokio skirtumo: visokių pakraipų pagonis bei krikščionis ir netgi tuos, kurie, nelaimei, yra nusigręžę nuo Kristaus arba kurie piktai ir kietakaktiškai neigia Jo dieviškąją prigimtį bei dieviškąją pasiuntinybę.

Katalikai tokiems bandymams jokiu būdu negali pritarti. Jie kyla iš klaidingos nuomonės tų, kurie tiki, kad visos religijos yra geros ir

---

[1] Ištrauka iš: Kun. Matthias Gaudron, *Katalikų katekizmas apie Bažnyčios krizę.*
[2] Cituota iš: *Lexikon für Theologie und Kirche.* Freiburg, Herder, 1962, t. 7, p. 1131.

girtinos, nes visos, kad ir skirtingais būdais, vienodai išreiškia mums įgimtą polinkį siekti Dievo bei paklusniai atsiduoti Jo visagalybei... Taip jie žingsnis po žingsnio artėja prie natūralizmo ir ateizmo. Todėl galime padaryti išvadą, jog kiekvienas, kuris laikosi tokio požiūrio ir stengiasi jį skleisti, visiškai palieka Dievo apreikštos religijos pagrindus.“[1]

44. Kaip reikia vertinti ekumenizmą katalikų tikėjimo požiūriu?

Kadangi Katalikų Bažnyčia yra vienintelė Kristaus įkurta Bažnyčia, kuri viena turi tiesos pilnatvę, tikras ir vienintelis kelias link vienybės yra atskiro žmogaus arba bendruomenių atsivertimas arba sugrįžimas į Katalikų Bažnyčią. Taip moko Pijus XI enciklikoje *Mortalium animos:* „Nėra jokio kito kelio į visų krikščionių vienybę, kaip skatinti visus atsiskyrusius brolius sugrįžti į tikrąją Kristaus Bažnyčią, nuo kurios jie, nelaimei, kadaise atsiskyrė.“[2] Tai ir yra vienintelis logiškas sprendimas, plaukiantis iš Bažnyčios disponavimo visa tiesa, nes tikra vienybė bus tik tada, kai visi susivienys viename tikrajame tikėjime.

Todėl Katalikų Bažnyčia visada stengėsi atversti nekrikščionis ir sugrąžinti mistinio Kristaus Kūno vienybėn atsiskyrusias krikščioniškas bendruomenes. Šios pastangos dažniausiai būdavo nukreiptos į pavienius žmones, tačiau kartais ir į ištisas atsiskyrusias bendruomenes. Taip Liono ir Florencijos Susirinkimuose buvo stengiamasi sugrąžinti vienybėn Rytų bažnyčias, 1054 m. atsiskyrusias nuo Katalikų Bažnyčios. Pijus IX prieš pat Vatikano I Susirinkimą pakvietė stačiatikius nutraukti schizmą ir sugrįžti į Bažnyčios prieglobstį. Taip pat Leonas XIII 1894 m. panašiai kreipėsi į visas krikščioniškas konfesijas. Tačiau šie bandymai visada būdavo daromi įsitikinus, kad keistis privalo ne Katalikų Bažnyčia, bet tie, kurie nuo jos atsiskyrė, turi pripažinti savo klaidą. Bažnyčia visada buvo pasiruošusi kiek įmanoma palengvinti šį sugrįžimą, tačiau jokiu būdu ne savojo tikėjimo kaina.

---

[1] HK 670 ir toliau.
[2] HK 686.

45. Koks yra naujasis Bažnyčios požiūris į ekumenizmą?

Po Vatikano II Susirinkimo Bažnyčia pakeitė savo nuostatą ekumenizmo atžvilgiu. Ši nuostata pasireiškia tuo, kad Bažnyčia atsisako katalikų religijos pretenzijų į absoliutumą bei išskirtinumą ir pripažįsta ne tik kitas krikščioniškas konfesijas, bet ir nekrikščioniškas religijas lygiateisiais arba bent jau beveik lygiateisiais keliais į Dievą ir į amžinąjį išganymą. Jau nebekalbama apie kitų religijų atvertimą į katalikų tikėjimą, o siekiama tik taikingo sugyvenimo.

Dekrete apie ekumenizmą sąvoka „Bažnyčia" vartojama daugiskaita ir priskiriama kitoms krikščioniškoms bendruomenėms. Taip daryti anksčiau visada buvo vengiama. Žodis „Bažnyčios" visada reikšdavo atskiras vietines bažnyčias, pvz., Kelno ar Milano. Kartais šią sąvoką tam tikra prasme vartodavo ir schizmatinei stačiatikių atskalai pažymėti, kadangi ji turi galiojančius sakramentus ir tikrus kunigus. Tačiau visada būdavo pabrėžiama, jog egzistuoja tik viena Bažnyčia, nes Kristus turi tik vieną Nuotaką. Eretiški atskilimai nuo šios Kristaus Nuotakos būdavo vadinami „konfesijomis" arba „krikščioniškomis bendruomenėmis", tačiau niekada – titulu „Bažnyčia". Šiandien, priešingai, šis pavadinimas tapo įprastas. Teologinį to pagrindimą mes jau matėme: formuluotė „subsistit in" dekrete *Lumen gentium* atveria kelią įsivaizdavimui, jog Kristaus Bažnyčia nors ir dalinai, tačiau vis dėlto įgyvendinta ir kituose tikėjimuose. Dekrete *Unitatis redintegratio* Nr. 15 apie schizmatines Rytų bažnyčias rašoma: „Taip Viešpaties Eucharistijos šventimo šiose atskirose bažnyčiose dėka kyla ir auga Dievo Bažnyčia [!], ir per koncelebraciją tampa akivaizdi jų bendrystė"[1]. Taigi bendruomenė, atsiskyrusi nuo tikrosios Bažnyčios, čia vadinama „Dievo Bažnyčia".

Taip pat ir į nekrikščioniškas religijas stengiamasi žiūrėti kiek įmanoma pozityviau. *Nostra aetate* gieda budizmą, induizmą, islamą ir judaizmą šlovinančius himnus. Misereor-Hungertuch akcijos (kiekvienais metais Vokietijoje Didįjį Penktadienį rengiama akcija trečiojo pasaulio šalims šelpti. – vert. past.) metu tikintieji buvo mokomi, kad Dievas apsireiškė ne tik krikščionybėje, bet ir budizme,

[1] KK 243.

induizme, islame. Šios akcijos komentare rašoma: „Keturi šviesos srautai atitinka keturis Dievo apreiškimo būdus“[1]. 1989 m. Pasaulio misijų sekmadieniui buvo pasiūlyta tokia „Komunijos meditacija“:

„Būk pagarbintas Viešpatie, Izraelio Dieve! Tu vedi mus per nepraeinamus kraštus, Tu išlaisvini iš vergovės ir priespaudos, Tu žadi naują pasaulį.

Būk pagarbintas Viešpatie, Mahometo Dieve! Tu esi neaprėpiamas ir didingas, Tu esi nepasiekiamas ir neprieinamas, Tu esi didis savo pranašuose.

Būk pagarbintas Viešpatie, Budos Dieve! Tu gyveni pasaulio gelmėje, Tu gyveni kiekviename žmoguje, Tu esi tylos pilnatvė.

Būk pagarbintas Viešpatie, Afrikos Dieve! Tu gyveni medžiuose, Tu esi galia, slypinti vyre ir moteryje, Tu esi pasaulio siela.

Būk pagarbintas Viešpatie, Jėzaus Kristaus Dieve! Tu išsilieji meile, Tu duodi save gerume, Tu nugali mirtį.“[2]

Jeigu anksčiau Bažnyčia visada misijose stengdavosi atversti vienos ar kitos pagoniškos religijos žmones, tai dabar posusirinkiminė Bažnyčia veda su jais „dialogą“. Įdomus ir popiežiaus Sekretoriato nekrikščionims dokumentas *Dialogas ir misija,* išleistas 1984 m. birželio 10 d.[3]. Jo I skyriuje rašoma, kad po Vatikano II Susirinkimo prasidėjo „naujas periodas“ Bažnyčios santykiuose su kitų religijų atstovais. Ši nauja laikysena įgavo „dialogo“ pavadinimą (Nr. 3). Dialogas čia reiškia „ne tik kalbėjimąsi, bet ir visumą pozityvių bei konstruktyvių tarpreliginių santykių su kito tikėjimo asmenimis ir bendruomenėmis, skirtų vienas kitą pažinti ir praturtinti“. 13 skyriuje rašoma: „Dialogas vyksta tada, kai krikščionys pasitinka kitų religinių pakraipų atstovus tam, kad kartu veržtųsi tiesos link [!] ir prisidėtų prie darbo bendram labui.“ Taigi jei Dievas apsireiškė ir kitose religijose, jei katalikai kartu su nekrikščionimis veržiasi tiesos link, ir jei galima vieniems

---

[1] Cituota iš: Dörmann, Johannes, Die eine Wahrheit und die vielen Religionen. 8 d. iš serijos Respondeo, Abensberg, Kral, 1988, p. 40.
[2] Pagal: Rotzetter, Anton, Handreichungen für Gottesdienste zum Sonntag der Weltmission 1989. Missio Aachen und Missio München.
[3] AAS 76/1984, p. 812–828. Vokiečių k.: Der Apostolische Stuhl. Köln, J. P. Bachem, 1984, p. 1864–1878.

kitus praturtinti, tai reiškia, kad Bažnyčia tikrai atsisakė pretenzijų į absoliučią tiesą.

Ekumeniniame katekizme, kuriam arkivyskupas Degenhardtas parašė įvadinį žodį ir kurį gyrė daugelis katalikų vyskupų, rašoma: „Tikslas yra ne sugrįžimas, o bažnyčių-seserų bendrystė; taiki vienybė įvairovėje; bažnyčių vienybė – bažnyčios lieka pačios savimi ir drauge tampa viena Bažnyčia.“[1]

46. Ar nekatalikiškos krikščionių konfesijos yra iš dalies įgyvendinta Kristaus Bažnyčia?

Nuo Katalikų Bažnyčios atsiskyrusios krikščionių konfesijos yra atskalos nuo tikrosios Kristaus Bažnyčios ir todėl jai nebepriklauso. Nors jos ir išsaugojo atskiras krikščioniškas tiesas ir kartais galiojantį Krikštą, vis dėlto jos atsiskyrė nuo mistinio Kristaus Kūno. Jei kas suvokia, kad Katalikų Bažnyčia yra vienintelė tikroji Bažnyčia, ir vis dėlto pasilieka savo schizmatinėje ar eretiškoje bendruomenėje, tas negali būti išgelbėtas.

Popiežius Pijus XII enciklikoje *Mystici corporis* moko, jog norint priklausyti Kristaus Bažnyčiai, reikia trijų dalykų: Krikšto, tikro tikėjimo ir paklusnumo teisėtam autoritetui: „Bažnyčios nariai yra tik tie, kurie yra apsiplovę Krikšto vandeniu, išpažįsta tikrąjį tikėjimą ir nei patys nėra savo nelaimei atsiskyrę nuo priklausymo Kristaus Kūnui, nei yra teisėtos katalikų vyresnybės atskirti dėl sunkių nusižengimų.“[2] Todėl schizmatinės stačiatikių bažnyčios, nors jos ir turi galiojančius sakramentus bei daugelyje punktų sutinka su Katalikų Bažnyčia, neatstovauja Kristaus Bažnyčiai, nes atsisako pripažinti Petro įpėdinio primatą (viršenybę – vert. past.) ir neklaidingumą. Kristaus žodžiais (Mt 18, 17) tariant, kiekvienas, kuris atsisako klausyti Bažnyčios, turi būti laikomas pagoniu ir viešu nusidėjėliu.

Tuo labiau eretiškų bendruomenių, pvz., protestantų, negalima laikyti priklausančiomis Kristaus Bažnyčiai, nes jos nukrypsta nuo daugelio tikrojo tikėjimo tiesų. Todėl nesuprantama, kaip bendra katalikų-liuteronų komisija, 1983 m. posėdžiavusi Württemberge,

---

[1] Schütte, Heinz, Glaube im ökumenischen Verständnis. Ökumenischer Katechizmus. Verlag Paderborn, 1994, p. 33. Paryškinta originale.
[2] HK 769.

Kirchbergo vienuolyne, galėjo paskelbti: „Jį [Liuterį] pradedama pripažinti Evangelijos liudytoju, tikėjimo mokytoju ir dvasinio atsinaujinimo didvyriu[1]". Ką protestantizme galima rasti gero ir teisingo, tas teisėtai priklauso katalikų tikėjimui. Ši tiesa popiežiaus paliepimu buvo vėliau įterpta į Dekreto apie ekumenizmą 3 skyrių. Suprantama, kad liberalūs teologai tuo nebuvo patenkinti. Rahneris ir Vorgrimleris tai komentuoja taip: „Tai, kad šios vertybės „teisėtai" (iure) priklauso Katalikų Bažnyčiai, yra vienas iš 19 popiežiaus pakeitimų, kurie vėliau, 1964 m. lapkritį, buvo įterpti į tekstą, už kurį jau buvo nubalsuota, ir kurie dėl savo baikštumo daro nepalankesnį įspūdį, negu tai, ką dalykiškai pagrindžia jų mokymo turinys. (Čia nurodomi tik tie pakeitimai, kurie labiausiai užgavo krikščionis nekatalikus)"[2]

Todėl tai, kas rašoma 3 skyriuje, yra didžiulis papiktinimas ir yra vienas iš daugelio prieštaravimų Susirinkimo tekstuose: „Kristaus Dvasia teikėsi jas (atskilusias bažnyčias ir bendruomenes. – aut. past.) panaudoti kaip išganymo priemones."[3] Atsiskyrusios bendruomenės niekada nėra išganymo priemonės. Jei kuris tokios bendruomenės narys ir yra Dievo malonėje, tai tik dėl to, kad nežino tiesos ir todėl yra nekaltas dėl atsiskyrimo nuo Bažnyčios Kūno. Pagal Pijaus XII mokymą, tokie nariai gali priklausyti tikrosios Bažnyčios sielai. Tačiau tai liečia tik atskirus žmones. Nekatalikiškos konfesijos kaip tokios nėra Dievo pageidaujamos. Jos veda ne link tikrosios Bažnyčios, bet tolyn nuo jos.

47. Ar nekatalikiškos konfesijos ir nekrikščioniškos religijos yra keliai į išganymą?

Nekatalikiškos konfesijos ir nekrikščioniškos religijos kaip tokios yra keliai ne į išganymą, bet į pražūtį. Nors kai kurie klaidingų religijų išpažinėjai ir gali būti išgelbėti, jei gyvena pagal sąžinę ir bando vykdyti Dievo valią tiek, kiek ją pažįsta, tačiau apie tai sprendžia vienas Dievas, teisiantis žmonių protus ir širdis. Taigi kartais galima išsigelbėti išpažįstant klaidingą religiją, tiksliau,

---

[1] DC 13, 1983 07 02, p. 694.
[2] KK 220.
[3] KK 233.

nepaisant klaidingos religijos, tačiau niekada negalima išsigelbėti klaidingos religijos dėka.

Todėl Vatikano II Susirinkimas, Dekrete apie nekrikščioniškas religijas *Nostra aetate* teigiamai vertindamas induizmą, budizmą, islamą ir judaizmą, išduoda Kristų. Žinoma, šios religijos turi pozityvių elementų. Jų galima rasti kiekvienoje klaidoje ir kiekvienoje klaidingoje sistemoje, nes akivaizdi nesąmonė sekėjų nerastų. Svarbiau yra tai, kad šios religijos išpažįsta ir rimtas klaidas bei dėl to savo sekėjams nurodo kelius, kurie neveda į Dievą ir į amžinąjį gyvenimą.

Induizmas išpažįsta reinkarnaciją, paneigdamas visą žemiškojo gyvenimo svarbą. Induizmui gyvenimas nėra lemiamas išbandymas, nuo kurio priklauso amžinybė. Siela gims iš naujo, galbūt net žiurke arba šunimi, tiek kartų, kol neatsikratys kaltės naštos. Dėl tos priežasties induizmas nepažįsta gailestingumo; šiandieninės jo pastangos siekti socialinės gerovės yra nusižiūrėtos iš krikščionybės. Induistas pro vargšą ir kenčiantį praeina šaltai, nes juk šie turi atkentėti savo karmą.

Budizmas yra religija be Dievo. Žmogus čia tiki galįs pats save išganyti, o išganymas reiškia nirvanos – niekio pasiekimą. Budizme nėra jokio amžinojo gyvenimo vienybėje su Dievu, jis skelbia vien tiktai kančių ir skausmų pabaigą po to, kai bus sunaikinta asmeninė egzistencija.

Islamas atmeta Dievo triasmeniškumą ir drauge atmeta Kristaus dievystę kaip piktžodžiavimą. Jis skatina žiaurumą ir geismingumą, nes krikščionio nužudymą laiko geru darbu, leidžia daugpatystę ir žmonėms žada rojų, pilną kūniškų džiaugsmų. Štai keletas ištraukų iš Korano surų: „Tikri netikėliai yra tie, kurie pasakė: Mesijas, Marijos sūnus, yra Dievas.[1]" „Kai sutinkate netikėlius, užmuškite juos, sukelkite dideles skerdynes ir stipriai suveržkite belaisvius pančiais.[2]" Apie rojų rašoma taip: „O dėl moterų, tai jos... tiesiog degs iš aistros; visos jos bus nekaltos, ir po jūsų susijungimo jų nekaltybė vėl grįš.[3]"

---

[1] Blachere, R., Le Coran. 9 Sura, 28 eil., p. 216.
[2] Kasimirski, Le Coran. 47 sk., 4 eil., p. 415.
[3] Bertuel, J., L'Islam, ses veritables origines, t. 1, p. 187.

Galiausiai judaizmas, kaip ir visos klaidingos religijos, nepripažįsta mūsų Atpirkėjo Jėzaus Kristaus. Jei žydų religija prieš Kristaus atėjimą ir buvo teisinga, tai dabar ji tokia nebėra, nes nepažino savo aplankymo valandos ir nepriėmė savo Išganytojo. Tikrieji žydai nusekė paskui Kristų, nes Jam atėjus, Senojo Testamento religija užbaigė savo prasmę ir teisę gyvuoti. Todėl nesuprantama, kaip katalikų vyskupas gali sakyti: „Bažnyčia gali būti naująja Dievo Tauta tik išlaikydama tęstinumą ir giminystę su Izraeliu... Sinagogos ir Bažnyčios santykių nutraukimas buvo pirmasis Bažnyčios skilimas... Ekumenizmo tikslas yra sinagogos ir Bažnyčios sutaikinimas.[1]"

Apie visas šias klaidingas religijas turime kalbėti šv. Petro žodžiais: „Ir nėra niekame kitame [kaip tik Jėzuje Kristuje] išgelbėjimo, nes neduota žmonėms po dangumi kito vardo, kuriuo galėtume būti išgelbėti" (Apd 4, 12). Todėl Bažnyčia, nors iš esmės ir neneigė nekrikščionių išsigelbėjimo galimybės, tačiau niekada nebuvo per daug optimistiška dėl tokių išgelbėtųjų skaičiaus. Dar Pijus IX yra pasmerkęs tokį sakinį: „Reikia bent rimtai tikėtis, kad bus išganyti tie, kurie nepriklauso tikrajai Kristaus Bažnyčiai.[2]"

Taigi klaidingos religijos nėra nei prigimtiniai, nei antgamtiniai keliai į išganymą, jos veikiau yra kliūtys išganymui.[3]

48. Ar nekrikščioniškų religijų išpažinėjai meldžiasi tikrajam Dievui?

Nekrikščioniškos religijos negarbina tikrojo Dievo. Tikrasis Dievas yra triasmenis Dievas, kuris apsireiškė Senajame, o ypač Naujajame Testamente per savo Sūnų Jėzų Kristų. Todėl religijos, nepripažįstančios Kristaus dievystės, meldžiasi ne tikrajam Dievui, o būtybei, kuri neegzistuoja. „Kiekvienas, kas neigia Sūnų, neturi ir Tėvo" (1 Jn 2, 23). „Niekas nenueina pas Tėvą kitaip, kaip tik per mane" (Jn 14, 6).

---

[1] Kurto Kocho, Bazelio vyskupo interviu Ziuricho laikraštyje Tages-Anzeiger, 1996 10 29, p. 2.

[2] Syllabus sakinys Nr. 17 // DH 2917.

[3] Plg. Ratzinger, Joseph, Zur Lage des Glaubens, p. 212. Čia nekrikščioniškos religijos vadinamos „ypatingais išganymo keliais".

Klaidinga būtų sakyti, kad musulmonai ir žydai turi nors ir ribotą, tačiau teisingą Dievo sampratą ir todėl meldžiasi tikrajam Dievui. Tai galioja tik Senojo Testamento žydams. Šiems Dievo triasmeniškumas dar nebuvo apreikštas. Todėl jie ir negalėjo tikėti Švč. Trejybe, bet negalėjo jos ir neigti. Tačiau būtent tai ir daro šiandieniniai musulmonai ir žydai: jie aiškiai neigia Švč. Trejybę. Jie nenori tikėti į triasmenį Dievą, bet meldžiasi į tariamai vienasmenį Dievą. Tačiau tokio Dievo nėra.

Oficiali Bažnyčia šiandien neatsižvelgia į šią esminę tiesą. Rekolekcijose, kurias 1976 m. kardinolas Wojtyla – dabartinis popiežius Jonas Paulius II – vedė dalyvaujant Pauliui VI, randame modernistinę tikėjimo sampratą ir iš jos kylančią tezę, jog visi žmonės, nesvarbu kokiai religijai jie bepriklausytų, meldžiasi tikrajam Dievui: „Dvasios kelias Dievop kyla iš kūrinių vidaus ir žmogaus širdies gelmių. Šiame kelyje modernioji dvasinė laikysena randa pagalbą patirti žmogų ir pritarti žmogiškojo asmens transcendencijai". Tai yra modernizmas: tikėjimas čia yra jau nebe atsakymas į Dievo Apreiškimą, bet iš žmogaus gilumos kylantis veržimasis link Dievo. Šiek tiek toliau tame pačiame tekste rašoma: „Šį Dievą išpažįsta ir trapistas savo tylėjime, ir vienuolis kamaldulas. Dykumoje į jį kreipiasi beduinas, atėjus maldos valandai. O galbūt ir į gilią savistabą nugrimzdęs budistas, kuris apvalo savo protą ir rengia kelią nirvanai."[1]

Šventajam Raštui visiškai svetima tokia mąstysena. Senajame Testamente pilna Dievo pykčio stabams ir netikroms religijoms. Išrinktoji tauta dažnai buvo baudžiama, kadangi garbindavo stabus. Taip pat ir Naujajame Testamente šv. Paulius gana glaustai rašo: „Aukodami atnašas, pagonys aukoja ne Dievui, bet demonams" (1 Kor 10, 20).

Nėra neįmanoma, kad atskiras žydas, musulmonas ar pagonis, paskatintas malonės, melstųsi tikrajam Dievui. Bet tai įvyksta tada, kai jis neužkietėja savo religijos klaidingoje Dievo sampratoje, o yra pasiruošęs priimti visa, ką Dievas jam apreikš ir netgi norėtų tikėti Švč. Trejybe bei Įsikūnijimu. Tačiau jo religija pati savaime kreipiasi

---

[1] Wojtyla, K., Zeichen des Widerspruchs – Bes. auf Christus, Herder, 1979, p. 26.

ne į tikrąjį Dievą, o į vaiduoklį, ir todėl savo sekėjų neveda prie Dievo.

49. Ar kitų religijų atstovai nėra „anoniminiai krikščionys"?

Karlui Rahneriui kitos religijos yra anoniminė krikščionybė. Jos esančios keliai į išganymą, „kuriais žmonės pasitinka Dievą ir jo Kristų"[1]. Kitos religijos, nors ir netiki Kristumi kaip krikščionys, bet jos esą jo ieško. Tačiau tai yra netiesa. Kitos religijos kaip tik trukdo žmonėms tikėti Kristumi ir krikštytis. Jei, pvz., islamas moko, jog sakyti, kad Dievas turi Sūnų, yra piktžodžiavimas Dievui, tai ši religija yra kliūtis musulmonams priimti tikrąjį tikėjimą.

Anoniminiais krikščionimis galime vadinti nebent tuos, kurie, nepaisydami savo religijos klaidingo mokymo, vedami Dievo malonės, širdimi yra pasiruošę priimti visa, ką Dievas jau yra apreiškęs ir ką dar panorės apreikšti.

50. Ar Kristus automatiškai atpirko visus žmones?

Kristus mirė už visus žmones ta prasme, kad visi turi galimybę pasiekti išganymą. Niekas nėra išskirtas. Tačiau tam, kad atskiras žmogus būtų išganytas, būtina, kad jis priimtų Kristaus užtarnautą ir siūlomą malonę. Jei jis ją atmeta ir nepriima jos iki pat mirties, bus amžinai pasmerktas.

Atrodo, kad kardinolas Wojtyla aukščiau minėtose rekolekcijose mokė visuotinio išganymo teorijos – tezės, jog visi žmonės vien ne potencialiai, bet aktualiai jau yra išganyti. Jis rašo: „Bažnyčios gimimas mesijinės, atperkamosios Kristaus mirties momentu iš esmės buvo ir žmogaus gimimas, **nepriklausomai nuo to, ar žmogus tai žino, ar ne, ar jis tai priima, ar ne**. Šiuo momentu žmogus įgavo naują savo būties dimensiją, kurią Paulius trumpai ir glaustai pavadino „buvimu Kristuje""[2]. „Kristus ant kryžiaus atpirko ir nuteisino visus žmones nuo pasaulio pradžios ligi pat pabaigos".[3] Jeigu kiekvienas žmogus „nepriklausomai nuo to, ar jis tai žino, ar ne, ar jis tai priima, ar ne", jau „yra Kristuje" ir jau yra išganytas, tada visi yra išgelbėti ir niekas neis į pražūtį. Atrodo, kad K. Wojtyla

---

[1] *Schriften zur Theologie*, t. 13, Einsiedeln, 1978, p. 350.
[2] Wojtyla, K., *Zeichen des Widerspruchs*, p. 108.
[3] Ten pat, p. 103.

ir išrinktas popiežiumi vis dar laikosi šios teorijos, nes savo pirmojoje enciklikoje *Redemptor hominis* rašo: „Tai saisto kiekvieną atskirą žmogų, nes kiekvienas yra paliestas išganymo paslapties, **dėl šios paslapties Kristus su kiekvienu yra susijungęs amžinai**... Žmogus yra pilnai apšviestas paslapties, kurioje jis dalyvauja per Jėzų Kristų; paslapties, kurioje **dalyvauja kiekvienas iš mūsų planetoje gyvenančių keturių milijardų žmonių nuo pat pirmojo momento, kai buvo pradėtas po motinos širdimi.**“[1] Jeigu kiekvienas žmogus nuo savo pirmojo prasidėjimo momento yra amžinai surištas su Kristumi, tai kodėl tada būtina krikštytis ir priklausyti regimai Bažnyčiai? Prisiminkime, kad šių eilučių autorius norėjo paskirti kardinolu Hansą Urs von Balthasarą – teologą, manantį, jog pragaras esąs tuščias. Tačiau tai visiškai prieštarauja Šv. Rašto mokymui, kur daugelyje vietų kalbama apie pragarą. Kristus palyginimais apie Paskutinįjį teismą vienareikšmiškai sako, jog bus tokių, kurie eis į pragarą: „Paskui jis prabils į stovinčius kairėje: „Eikite šalin nuo manęs, prakeiktieji, į amžinąją ugnį, kuri prirengta velniui ir jo angelams!“ (Mt 25, 41). Atrodo, kad tokių bus net labai daug: „Nes erdvūs vartai ir platus kelias į pražūtį, ir daug juo einančių“ (Mt 7, 13). Ir Bažnyčia iki pat šių laikų buvo įsitikinusi, jog labai daug žmonių eina į amžinąją pražūtį. Tai buvo stimulas keliauti į misijas: daugybė krikščionių nepabūgo jokio vargo ir leidosi skelbti Evangelijos, kad tuo būdu išgelbėtų kuo daugiau žmonių.

Tačiau jei dabar visi yra išgelbėti, tai misijos nebetenka jokios ypatingos svarbos bei skubos. Jų vienintelis tikslas lieka pranešti žmonėms: jūs jau esate Kristaus atpirkti, nors to dar nežinote! Iš tiesų tokiu būdu kardinolas Wojtyła ir aiškina vieną tekstą iš dekreto *Gaudium et spes* 22 skyriaus: „Kristus, naujasis Adomas... žmogui skelbia žmogų“. Ši frazė turėtų reikšti, kad Kristus žmogui apreiškė tai, kas su juo jau buvo įvykę, būtent, kad jis „yra Kristuje“: „Apreiškimo esmė yra ta, kad Dievo Sūnus įsikūnydamas susivienijo su kiekvienu žmogumi.“[2] Tačiau Bažnyčia misijos niekada taip

---

[1] *Redemptor hominis* 13, 3. Cituota iš: Dörmann, J., *Der theologische Weg Johannes Pauls II.* T. II/1. Senden, Sitta Verlag, 1992, p. 184.
[2] *Zeichen des Widerspruchs*, p. 121.

nesuprato. Misija jai visada reiškė tai, kad reikia skelbti Evangeliją bei teikti sakramentus ir taip žmonėms nešti išganymą. Misija nereiškė pranešti žmonėms, kad jie jau seniai yra išganyti. „Kas įtikės ir pasikrikštys, bus išgelbėtas, o kas netikės, bus pasmerktas" (Mk 16, 16).

51. Kaip reikia vertinti pasaulio religijų susitikimą Asyžiuje?

Pasaulio religijų susitikimas Asyžiuje 1986 m. spalio 27 d. buvo ypatingas papiktinimas, klaidinimas sieloms ir pirmojo Dievo įsakymo „Aš esu Viešpats, tavo Dievas: neturėk kitų dievų, tik mane vieną" pažeidimas. Niekados Bažnyčia dar nebuvo taip pažeminta, kaip tada, kai popiežius pats save sulygino su visų religijų ir sektų vadovais. Taip buvo sudarytas įspūdis, jog Katalikų Bažnyčia tėra tik viena iš daugelio religinių bendruomenių, kurios privalo kartu darbuotis žemiškos taikos labui. Lyg taiką būtų įmanoma pasiekti kitaip, nei atverčiant visus žmones į Kristaus Bažnyčią! „Nevilkite svetimo jungo su netikinčiaisiais. Kas gi bendra tarp teisumo ir nuodėmės? Arba kas bendro tarp šviesos ir tamsos? Kaipgi galima gretinti Kristų su Beliaru arba tikintį su netikinčiu" (2 Kor 6, 14–15)?

Per pasveikinimą Marijos bazilikos presbiterijoje popiežius sėdėjo ant tokios pat kėdės, kaip ir kitų religijų vadovai. Buvo vengiama visko, kas primintų aukštesnį popiežiaus rangą, nes visi turėjo atrodyti lygiateisiai. Nusižengdamas Kristaus įsakymui apaštalauti, popiežius nepakvietė kitų religijų atstovų atsiversti į katalikų tikėjimą, o paragino juos melstis savo netikriems dievams. Jau prieš susitikimą jis pabrėžė, kaip yra svarbu, kad visi liktų ištikimi savo klaidingiems tikėjimams: „Ši bendra **radikali *ištikimybė*** *atitinkamoms religinėms tradicijoms šiandien labiau nei bet kada yra taikos reikalavimas. Kiekvienas, esantis Asyžiuje, mels* Dievą pagal savo nuosavą religinę tradiciją."[1]

Katalikų bažnyčios buvo atiduotos naudoti atskiriems religiniams kultams. Prisiminus, kad katalikų bažnyčia yra šventa, vien tiktai Švč. Trejybės kultui pašvęsta vieta, šį spektaklį galima sulyginti tik su Kristaus minėta „sunaikinimo pabaisa, stovinčia šventoje vietoje" (plg. Mt 24, 15).

---

[1] OR, 1986 09 26, p. 1, Nr. 2 ir 3.

Kai visos delegacijos atliko savo ritualus, skirtus taikai išprašyti, visi tylėdami susijungė į tam tikros rūšies maldinę kelionę link Šv. Pranciškaus bazilikos, kur kiekviena bendruomenė sukalbėjo maldą už taiką. Uždarymo kalboje popiežius paaiškino šios maldinės kelionės prasmę: „Kai mes vienas šalia kito tylėdami ėjome, mąstėme apie kelią, kuriuo eina žmonija – visų mūsų šeima: arba nesantaikoje, jei nepriimame vienas kito su meile, arba bendroje kelionėje link didingo visų mūsų tikslo, jei suvokiame, kad kiti yra mūsų broliai ir seserys... Matykime joje tai, ką Dievas mielai norėtų regėti žmonijos istorinėje raidoje: brolišką kelionę, kurioje mes lydime vieni kitus link mums paskirto transcendentinio tikslo.“[1] Nebuvo įmanoma aiškiau pasakyti, kad Bažnyčios misija baigėsi! Žmonės nebeprivalo atsiversti į katalikų tikėjimą, tačiau visi gali likti savo religijose ir bendrai bei taikiai eiti savo keliu.

52. Kokie yra ekumenizmo vaisiai?

Ekumenizmo padariniai yra religinis indiferentiškumas ir misijų žlugimas. Šiandien tarp katalikų visuotinai platinama nuomonė, jog visos religijos yra vienodai geros ir išganingos. Todėl nebėra prasmės skatinti misijas ir dažnai nesutinkama į Bažnyčią priimti kitų religijų atstovų, net kai jie patys to nori. Misijos virto paprasčiausia materialine labdara bei socialine pagalba. Tai aiškiai prieštarauja Kristaus įsakymui: „Tad eikite ir padarykite mano mokiniais visų tautų žmones, krikštydami juos vardan Tėvo, ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios, mokydami juos visko, ką tik esu jums įsakęs“ (Mt 28, 19–20).

Labiausiai sukrečiantis tokios politikos pavyzdys yra Balamando deklaracija, priimta 1993 m. birželio 23 d. vykusioje katalikų-stačiatikių konferencijoje. Priminsime, kad po schizmos kai kurios Rytų Bažnyčios dalys vėl prisijungė prie Romos. Jos išlaikė savo ritualą, bet pripažino popiežiaus primatą, kaip tai prieš schizmą darė visa Bažnyčia. Po politinių pasikeitimų Sovietų Sąjungoje šios Rytų Katalikų Bažnyčios (vad. unitų Bažnyčios. – vert. past.) gavo naują impulsą. Mat dauguma stačiatikiais paverstų unitų tik dėl išorinio spaudimo buvo schizmoje ir troško vienybės su Apaštalų Sostu. Tai, suprantama, labai nepatiko stačiatikių hierarchams, ir jie

---

[1] OR, 1986 11 07, p. 10, Nr. 5.

pagrasino nutrauksią ekumeninius santykius. Todėl siekiant gelbėti ekumenizmą, ir buvo pasirašyta Balamando deklaracija.

Šiuo tikslu deklaracijos 8 skyriuje Rytų Katalikų Bažnyčios pavadintos „kivirčų ir kančių šaltiniu". Čia teigiama, jog norėdama pateisinti „prozelitizmą", t. y. pastangas atsiskyrusius stačiatikius sugrąžinti atgal į Katalikų Bažnyčią, Bažnyčia „sukūrė teologinę viziją, esą ji yra vienintelė išganymo sergėtoja" (Nr. 10). Tai, ko visada mokė Bažnyčia, t. y., kad visi krikščionys turi būti vieningi ir pripažinti popiežių Bažnyčios galva, čia paverčiama paprasta teologine nuomone, sukurta pateisinti savanaudiškiems interesams. Todėl aiškiai atsisakoma ateityje siekti stačiatikių sugrąžinimo į Katalikų Bažnyčią, negana to, Rytų Bažnyčia čia laikoma bažnyčia-seserimi: „...Katalikų Bažnyčia ir Stačiatikių Bažnyčia viena kitą laiko bažnyčiomis-seserimis... Popiežiaus Jono Pauliaus II žodžiais, Rytų ir Vakarų bažnyčių-seserų ekumeninės pastangos remiasi dialogu bei bendra malda ir ieško visiškos bei tobulos bendrystės, kurioje Bažnyčios nei susimaišo, nei įtraukia viena kitą, bet pasitinka viena kitą tiesoje ir meilėje (plg. *Slavorum Apostoli* Nr. 27)" (Nr. 14). Todėl konferencijos dalyviai katalikai pasižadėjo ateityje nesiimti jokių priemonių stačiatikiams sugrąžinti į Katalikų Bažnyčią. Katalikai netgi įsipareigojo vietovėse, kur yra nors viena stačiatikių sielovados struktūra, prieš stačiatikių valią nekurti jokios savo struktūros (Nr. 29). Pabaigoje rašoma: „Atsisakydama bet kokio prozelitizmo ir katalikų ekspansijos stačiatikių sąskaita ateityje, komisija tikisi, kad pašalino kliūtis, kurios priversdavo kai kurias autokefalines Bažnyčias laikytis atokiai nuo teologinio dialogo."[1] (Nr. 35)

Anot šio dokumento, Rytų Katalikų Bažnyčios esą kliūtis ekumenizmui, jau pakankamai skausminga, kad jos apskritai egzistuoja, todėl ateityje jos turėtų bent jau nesiplėsti. Tai yra išdavystė tų krikščionių, kurie šimtmečiais patirdavo persekiojimus ir netgi mirtį vien tik todėl, kad norėjo būti ištikimi Apaštalų Sostui. Savi broliai aukojami tam, kad tik ekumeninis dialogas nesustotų.

---

[1] DC, 1993 08 15, p. 71 ir toliau. Cituota iš vokiško vertimo: Rundbrief der AKM, 1993 spalis-gruodis.

Iš esmės galime teigti, kad visas ekumenizmas nešа Bažnyčiai tik žalą. Visada tiktai ji apsiriboja arba išvis atsisako savo teisių, tuo tarpu kitos konfesijos ir religijos tiktai džiaugiasi, kad Bažnyčia atsitraukia, o pačios nežengia link jos nė žingsnio. Pvz., musulmonai religijų susitikimu Asyžiuje pasinaudojo tik tam, kad išpažintų tikėjimą Alachu kaip vienintelį teisingą kelią. Jų malda už taiką skambėjo taip: „Vieninteliam tau mes norime tarnauti, ir vien tavęs mes prašome pagalbos. Vesk mus teisingu keliu, keliu tų, kurie džiaugiasi tavo malone – ir ne taku tų, kurie tave pykdo ir klaidžioja!" Toliau sekė Korano II sura, 138 eil.: „Tarkite: Mes tikime Alachu ir viskuo, ką jis mums apreiškė, ir viskuo, ką pranašams suteikė jų Viešpats. Tarp jų mes nematome jokio skirtumo. Mes liekame atsidavę Alachui!" Musulmonų malda už taiką baigiasi žodžiais iš CXII suros: „Vardan Alacho, gailestingojo! Sakyk: Alachas yra vienas, vienintelis ir amžinas Dievas. Jis negimdo ir nėra pagimdytas, ir jokia būtybė jam neprilygsta."[1] Šios maldos yra vienareikšmiškai nukreiptos prieš krikščionių tikėjimą, nes jos skelbia, kad Alachas negimdo ir nėra pagimdytas ir kad visi pranašai yra lygūs. Tuo tarpu krikščionių tikėjimas sako, kad Kristus buvo ne tik pranašas, bet ir tikras Dievo Sūnus, gimstantis iš Tėvo.

53. Ar ekumenizmas nėra artimo meilės reikalavimas?

Ekumenizmas nėra artimo meilės reikalavimas, jis yra nusikaltimas artimo meilei. Tikra meilė reikalauja linkėti kitiems gero ir tą gera daryti. Religijos srityje meilė reiškia atvesti kitus į tiesą. Todėl tikros meilės ženklą rodė būtent misionieriai, kurie seniau palikdavo tėvynę, draugus tam, kad svetimose šalyse, dažnai per nenusakomus pavojus bei vargus skelbtų Kristų. Daugelis jų dėl ligų ir smurto prarasdavo net gyvybę. O ekumenizmas palieka žmones jų klaidingose religijose, netgi skatina jas išpažinti. Jis palieka juos klaidai ir rimtam pavojui prarasti išganymą. Žinoma, ekumenizmas yra daug patogesnis nei misijos, tačiau jis nėra joks meilės ženklas. Greičiau jis yra tingumo, abejingumo ir žmonių baimės ženklas. Ekumenizmo teologai elgiasi kaip tie gydytojai, kurie sunkiai sergantį žmogų užliūliuoja iliuzijomis, užuot jam paaiškinę jo pavojingą padėtį ir jį gydę.

---

[1] Wadenfels, Hans, Die Friedensgebete von Assisi. Freiburg, 1987, p. 30–32.

VšĮ „Laetitia“ leidybinio projekto „Už Tradiciją“ knygos

Siūlome įsigyti knygynuose, o taip pat Šv. Kazimiero priorate, Birutės g. 1, Kaune.

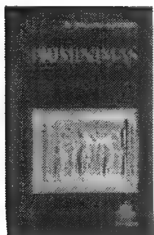
Tėvas Emanuelis - TRAKTATAS APIE BAŽNYČIOS TARNYSTĘ
Minkštas viršelis, 52 p. Kaina 2 Lt.
Žymaus prancūzų klebono, benediktino vienuolio, dvasinio rašytojo patarimai broliams kunigystėje, kaip išlaikyti maldos dvasią Bažnyčios tarnystėje.

TRADICINĖS IR NAUJOSIOS MIŠIOS
1969 m. liturginės reformos problema (straipsnių rinkinys)
Minkštas viršelis, 622 p. Kaina 20 Lt.
Detali teologinė ir liturginė Naujųjų Mišių analizė atskleidžia, kad šios apeigos nesuderinamos su katalikų Tradicija. Trumpa Romos ritualo istorija, visas tradicinių ir Naujųjų Mišių tekstas.

Šveicarijos fondas „UŽ GYVYBĘ“ - „MIRJAM... KODĖL TU VERKI?“ Moterų kančios po aborto
Minkštas viršelis, 184 p. Kaina 5 Lt.
Autentiški moterų liudijimai apie išgyvenimus po aborto (poabortinį sindromą). Knyga atvirai sako tiesą apie negimusių vaikų žudymą ir jo pasekmes pačiai motinai.

Šv. Vincentas Lerinietis - PRIMINIMAS

Minkštas viršelis, 72 p. Kaina 5 Lt.

Tai klasikinis veikalas apie Tradicijos reikšmę Bažnyčioje, kuriuo rėmėsi popiežiai ir Bažnyčios susirinkimai. Ši knyga parašyta V amžiuje, bet kaip niekada aktuali šiais modernizmo laikais.

Arkivysk. Marcel Lefebvre - ATVIRAS LAIŠKAS SUTRIKUSIEMS KATALIKAMS

Minkštas viršelis, 160 p. Kaina 7 Lt.

Kodėl žymus misionierius ir hierarchas ryžtasi konfliktui su Roma? Nes iškilo grėsmė katalikų tikėjimui ir Bažnyčiai, kuriai jis tarnavo visą gyvenimą. Verta perskaityti ir nepritariantiems arkivysk. M. Lefebvre'o pozicijai!

Kun. Juozas Lomanas - QUO VADIS, MODERNIOJI EUROPA?

Minkštas viršelis, 336 p. Kaina 12 Lt.

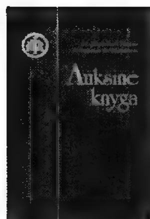
Europos kelias iš pagonybės į katalikišką civilizaciją ir atgal į pagonybę. Tragiška istorija, iliustruota šimtais citatų iš žymių filosofų ir mokslininkų veikalų. Atstoja populiarų įvadą į moderniąją filosofiją.

ROMA IR TRADICIJA. Šv. Pijaus X kunigų brolijos derybos su Vatikanu 2004 metais

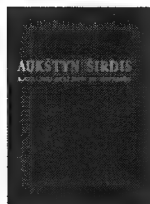
Segta, 80 p. Kaina 3 Lt.

Rinkinyje pateikti interviu ir Brolijos gen. vyresniojo paskaita atskleidžia, kad Brolijos siūlomas grįžimas prie Tradicijos yra vienintelė išeitis iš šiandieninės krizės Katalikų Bažnyčioje.

Šv. Liudvikas Marija Grinjonas de Monforas – AUKSINĖ KNYGA

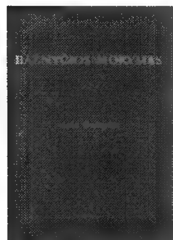
Kietas viršelis, 324 p. Kaina 24 Lt.
XVIII a. prancūzų šventojo veikalų apie tobulą pamaldumą Švč. Mergelei Marijai rinkinys. Katalikų dvasinės literatūros klasika.

AUKŠTYN ŠIRDIS - Katalikų maldos ir giesmės

Net 900 puslapių ant plono popieriaus, kietas viršelis. Kaina 39 Lt.
Šv. Mišių (pagal 1962 m. Mišiolą) tekstas lotynų ir lietuvių kalbomis, visos žymiausios maldos, litanijos ir pamaldžios praktikos, šimtai lotyniškų ir lietuviškų giesmių (daugelis iš jų su natomis), patogi maldų ir giesmių rodyklė.
Geriausia dovana Pirmosios šv. Komunijos ar Sutvirtinimo proga!

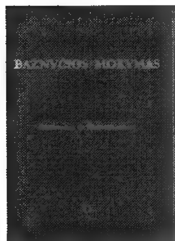
Naujiena

BAŽNYČIOS MOKYMAS – I knyga: Apie Bažnyčią

Kietas viršelis, 180 p. Kaina 22 Lt.
„Apie Bažnyčią“ prasideda knygų serija su garsiomis enciklikomis ir Bažnyčios magisteriumo tekstais. (Daugelis iš jų pirmą kartą išversta į lietuvių kalbą.)
Daug mūsų laikmečio klausimų bei problemų popiežiai jau seniai numatė ir davė atsakymą. Pirmos knygos skaitytojas sužinos daug apie Bažnyčios įsteigimą ir konstituciją ir jos reikalingumą išganymui, taip pat apie popiežių ekumenizmo judėjimo įvertinimą iki Vatikano antrojo Susirinkimo. (Pasirodys pirmą kovo savaitę.)

Mes planuojame išleisti:

BAŽNYČIOS MOKYMAS –
II knyga: Bažnyčia ir liberalizmas

Pradėtos serijos tęsinys.
Pasirodys iki birželio mėnesio.

Trečia knyga: **„Apie Santuokos sakramentą ir auklėjimą“**
Ketvirta knyga: **„Modernizmas“**
Penkta knyga: **„Švč. Mergelė Marija išganymo darbe“**
Serija bus tęsiama.

Prel. Dr. F. Barkus – DIEVAS IR ŽMOGUS
Labai geras katekizmas suaugusiems ir vyresniems vaikams.
Pirmą kartą išleistas Romoje 1950 m., maždaug 500 p.

Liturginis kalendorius

Kovas

Kovo 1 Pr – Eilinė diena – III klasė.
Kovo 2 A – Eilinė diena – III klasė.
Kovo 3 T – Eilinė diena – III klasė.
Kovo 4 K – Šv. Kazimieras, išp., pirmasis Lietuvos globėjas – I klasė.
Kunigų ketvirtadienis.
Kovo 5 P – Eilinė diena – III klasė.
Privalomas susilaikymas nuo mėsiškų valgių, patariamas pasninkas.
Švč. Jėzaus Širdies penktadienis.
Kovo 6 Š – Eilinė diena – III klasė; šv. Perpetuos ir Felicitos, kank., min.
Nek. Marijos Širdies šeštadienis.
Kovo 7 S – III gavėnios sekmadienis – I klasė.
Kovo 8 Pr – Eilinė diena – III klasė.
Kovo 9 A – Eilinė diena – III klasė; šv. Pranciškos Romietės, našlės, min.
Kovo 10 T – Eilinė diena – III klasė; šv. Keturiasdešimties Kankinių min.
Kovo 11 K – Eilinė diena – III klasė.
Kovo 12 P – Eilinė diena – III klasė; šv. Grigaliaus I, išp. ir B. mok., min.
Privalomas susilaikymas nuo mėsiškų valgių, patariamas pasninkas.
Kovo 13 Š – Eilinė diena – III klasė.
Kovo 14 S – IV gavėnios sekmadienis – I klasė.
Kovo 15 Pr – Eilinė diena – III klasė.
Kovo 16 A – Eilinė diena – III klasė.
Kovo 17 T – Eilinė diena – III klasė; šv. Patriko, vysk. ir išp., minėjimas.
Kovo 18 K – Eilinė diena – III klasė; šv. Kirilo Jer., vysk., B. mok., min.
Kovo 19 P – Šv. Juozapas, Švč. M. Marijos Sužadėtinis ir visuotinės Bažnyčios globėjas – I klasė; eilinės dienos minėjimas.
Kovo 20 Š – Eilinė diena – III klasė.
Kovo 21 S – I Kančios sekmadienis – I klasė.
Kovo 22 Pr – Eilinė diena – III klasė.
Kovo 23 A – Eilinė diena – III klasė.
Kovo 24 T – Eilinė diena – III klasė; šv. Gabrieliaus, arkangelo, minėjimas.
Kovo 25 K – Apreiškimas Švč. M. Marijai – I klasė; eilinės dienos min.
Kovo 26 P – Eilinė diena – III klasė; Švč. M. Mar. Septynių skausmų min.
Privalomas susilaikymas nuo mėsiškų valgių, patariamas pasninkas.
Kovo 27 Š – Eilinė diena – III klasė; šv. Jono Dam., išp. ir B. mok., min.
Kovo 28 S – II Kančios, arba Verbų sekmadienis – I klasė.
Kovo 29 Pr – Didžiosios savaitės pirmadienis – I klasė.
Kovo 30 A – Didžiosios savaitės antradienis – I klasė.
Kovo 31 T – Didžiosios savaitės trečiadienis – I klasė.

Balandis

Balandžio 1 K – Didysis Ketvirtadienis – I klasė.
Kunigų ketvirtadienis.
Balandžio 2 P – Didysis Penktadienis – I klasė.
Privalomas pasninkas ir susilaikymas nuo mėsiškų valgių.
Švč. Jėzaus Širdies penktadienis.
Balandžio 3 Š – Didysis Šeštadienis – I klasė.
Nek. Marijos Širdies šeštadienis.
Balandžio 4 S – Kristaus Prisikėlimas (Velykos) – I klasė.
Balandžio 5 Pr – Pirmadienis Velykų oktavoje – I klasė.
Balandžio 6 A – Antradienis Velykų oktavoje – I klasė.
Balandžio 7 T – Trečiadienis Velykų oktavoje – I klasė.
Balandžio 8 K – Ketvirtadienis Velykų oktavoje – I klasė.
Balandžio 9 P – Penktadienis Velykų oktavoje – I klasė.
Balandžio 10 Š – Baltasis šeštadienis – I klasė.
Balandžio 11 S – Baltasis sekmadienis, Velykų oktava – I klasė.
Dievo Gailestingumo šventė.
Balandžio 12 Pr – Eilinė diena – IV klasė.
Balandžio 13 A – Šv. Hermenegildas, kank. – III klasė.
Balandžio 14 T – Šv. Justinas, kank. – III klasė.; šv. Tiburcijaus, Valerijono ir Maksimo, kankinių, minėjimas.
Balandžio 15 K – Eilinė diena – IV klasė.
Balandžio 16 P – Eilinė diena – IV klasė.
Balandžio 17 Š – Eilinė diena – IV klasė; šv. Aniceto, pop. ir kank., min.
Balandžio 18 S – II sekmadienis po Velykų – II klasė.
Balandžio 19 Pr – Eilinė diena – IV klasė.
Balandžio 20 A – Eilinė diena – IV klasė.
Balandžio 21 T – Šv. Anzelmas, vysk., išp. ir Bažn. mok. – III klasė.
Balandžio 22 K – Šv. Soteras ir Kajus, popiežiai ir kankiniai – III klasė.
Balandžio 23 P – Šv. Jurgis, kank., antrasis Lietuvos globėjas, Vilniaus arkivyskupijos globėjas – II klasė.
Balandžio 24 Š – Šv. Fidelis Sigmaringietis, kank. – III klasė;
Balandžio 25 S – III sekmadienis po Velykų – II klasė.
Balandžio 26 Pr – Šv. Kletas ir Marcelinas, popiežiai ir kank. – III klasė.
Balandžio 27 A – Šv. Petras Kanizijus, išp. ir Bažn. mok. – III klasė.
Balandžio 28 T – Šv. Kryžiaus Paulius, išp. – III klasė.
Balandžio 29 K – Šv. Petras Veronietis, kank. – III klasė.
Balandžio 30 P – Šv. Kotryna Sienietė, merg. – III klasė.

Pamaldų tvarka

Kaunas

Gailestingumo Motinos koplyčia

Birutės g. 1, įėjimas iš Vaidoto g. (prie Panemunės troleibusų žiedo).

Sekmadieniais:

9.00 Švč. Sakramento adoracija.
10.00 Giedotinės šv. Mišios, po jų – katekezė.

Šiokiadieniais:

I-III ir V:
7.15* Šv. Mišios / 18.15 rožančius (IV: 18.00 Švč. Sakramento adoracija) / 19.00 šv. Mišios.
VI:
9.00 Šv. Mišios.

* Šių Mišių gali nebūti, prašome iš anksto pasiteirauti tel. 8-618-12953.

Galimybė atlikti išpažintį iki rožančiaus (vakarinių pamaldų), šeštadienį ir sekmadienį - iki rytinių šv. Mišių, taip pat kitu laiku paprašius kunigo.

Šiauliai

Švč. Mergelės Marijos Gimimo koplyčia

Vilniaus g. 68.

Sekmadieniais:

16.30 giedotinės šv. Mišios su pamokslu.

Galimybė atlikti išpažintį iki Mišių, taip pat kitu laiku paprašius kunigo.

Galimybė susitarti dėl kitų sakramentų, ligonių aplankymo ir katekizmo pamokų: 8-618-12953.

Dėmėsio:
Nuo kovo mėnesio sekmadieniais (ne švenčių dienomis) po šv. Mišių bus trumpa katekezė (15 - 20 min.). Todėl Švč. Sakramento adoracija ir giedotinės Mišios prasidės viena valanda anksčiau.
Taip pat nuo kovo mėnesio pamaldos vakare prasidės viena valanda vėliau negu žiemos laiku.

Didžioji savaitė
Gailestingumo Motinos Koplyčioje, Kaune

Verbų sekmadienis

10.00 Verbų šventinimas ir dalinimas, po to – giedotinės šv. Mišios.

Didysis Ketvirtadienis

18.30 Paskutinės Vakarienės Mišios.
Po pamaldų – budėjimas prie Švč. Sakramento, tyli adoracija iki 21.00

Didysis Penktadienis

18.00 Kryžiaus kelias.
19.00 Didžiojo Penktadienio liturgija.

Didysis Šeštadienis

09.00 Adoracija iki 19.45 val.
Galimybė atlikti išpažintį 9.00 – 11.00 val.
20.00 Velykų vigilija.

Velykų sekmadienis

10.00 Viešpaties Prisikėlimas, po to – Velykų šv. Mišios.

Šv. Kazimiero prioratas
Birutės g. 1, LT-45320 Kaunas
Tel./Faks: (8-37) 749563
Tel: (8-37) 345357
El. paštas: prioratas@fsspx.lt
Mob.: 8-618-12953
Interneto svetainė: http://fsspx.lt
Mūsų sąskaitos Vilniaus banke:
VšĮ „LAETITIA“, a.s.: LT 17 7044 0600 0100 9465 (aukoms)
VšĮ „LAETITIA“, a.s.: LT 02 7044 0600 0542 9928 (knygoms)
Įmonės kodas: 110089710

Paremkite katalikų Tradiciją Lietuvoje paskirdami 2 proc. savo pajamų mokesčio! Dievas teatlygina!